

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709- 44/16/JG

Warszawa, dnia 30 września 2016 r.

DECYZJA DIH IV /28/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059 z późn. zm.), oraz art. 104 § 1 *Kodeksu postępowania administracyjnego*, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Nr BP-11/16 Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 5 lipca 2016 r., na mocy której zarządzono wobec przedsiębiorcy Andrzeja Sikory prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości polegających na stosowaniu oznaczenia „Hotelik”, które może wprowadzać w błąd klientów, co do rodzaju obiektu, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. **uchyla w całości zaskarżoną decyzję** Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy Nr BP-11/16 z dnia 5 lipca 2016 r.
- II. **zobowiązuje, ze względu na interes konsumentów, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059 z późn. zm.), przedsiębiorcę** Andrzeja Sikorę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie, do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości polegających na używaniu przy świadczeniu usług turystycznych w obiekcie „Hotelik” oznaczenia „Hotelik” na szyldzie budynku i na stronie internetowej www.hotelik.info w nazwie obiektu i treści określającej rodzaj oferowanych usług, które to oznaczenia mogą wprowadzać konsumentów w błąd co do rodzaju obiektu.

Uzasadnienie

W dniu 4 lipca 2016 r. inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy przeprowadzili czynności kontrolne u przedsiębiorcy Andrzeja Sikory prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie, zwany też dalej: „stroną postępowania” lub „stroną”, w należącym do przedsiębiorcy obiekcie przy ul. Podmurnej 3 w Chełmnie. W toku kontroli stwierdzono, że przedsiębiorca świadcząc w ww. obiekcie usługi hotelarskie używał oznaczenia „Hotelik” na stronie internetowej www.hotelik.info oraz na szyldzie ww. budynku.

W toku kontroli ustalono, że obiekt należący do strony nie znajduje się w ewidencji obiektów hotelarskich prowadzonej przez Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego. Przedsiębiorca nie przedstawił bowiem inspektorom reprezentującym Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Kujawsko-Pomorskim WIIH”, decyzji o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii. Było to niezgodne z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o usługach turystycznych* (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą *o usługach turystycznych*”. Przedsiębiorca Andrzej Sikora prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie dokonał natomiast zgłoszenia obiektu do ewidencji prowadzonej przez Burmistrza Miasta Chełmna innych obiektów, w których świadczone są usługi hotelarskie w rozumieniu art. 35 ust. 2 ustawy *o usługach turystycznych*.

Strona postępowania została ukarana mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 60¹ §4 pkt 2a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. *Kodeks wykroczeń* (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kw”, z tytułu świadczenia usług hotelarskich, używając oznaczeń, które mogą wprowadzić klientów w błąd co do rodzaju lub kategorii obiektu. Mandat został przyjęty przez przedsiębiorcę.

W związku z używaniem ww. oznaczeń, które mogą wprowadzać klientów w błąd, co do rodzaju obiektu, Kujawsko-Pomorski WIIH, stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059 z późn. zm.) zwanej dalej: „ustawą *o Inspekcji Handlowej*” oraz art. 104 § 1 *Kpa*, w związku z naruszeniem art. 43 ust. 1 ustawy *o usługach turystycznych*, skierował w dniu 5 lipca 2016 r. do przedsiębiorcy Andrzeja Sikory prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie decyzję Nr BP-11/16, na podstawie której zarządzono niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli. Decyzję doręczono stronie w dniu kontroli, tj. 5 lipca 2016 r.

W dniu 29 lipca 2016 r. przedsiębiorca Andrzej Sikora prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie złożył odwołanie od ww. decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy i wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odwołaniu strona stwierdza, iż nazwa pod którą prowadzi działalność gospodarczą została prawidłowo zarejestrowana, dokonano też wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Uznaje dalej, że nazwa „Hotelik” nie jest zabroniona jako nazwa, pod którą prowadzi swoją działalność. Strona zauważa ponadto, iż ewentualnie dyskusyjny jest, czy ww. nazwa powinna brzmieć „Hotelik” czy też „Hotelik Sikora Andrzej”. Uznaje jednakże, że

przepisy pozwalają na używanie nazwy skróconej. W ocenie strony postępowania zrealizowanie decyzji Kujawsko-Pomorskiego WIIH w kwestii usunięcia oznaczenia firmy narażałoby ją na odpowiedzialność z tytułu naruszenia przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2015 r., poz. 584 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o sdg”. Dalej strona wskazuje, że Kujawsko-Pomorski WIIH działa na granicy prawa, pomimo, że mógł zastosować zasadę przyjaznej interpretacji przepisów prawa. Strona podkreśla ponadto, iż kategoryzacja wynikająca z przepisów ustawy *o usługach turystycznych* jest kosztowna.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Andrzeja Sikorę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 43 ust. 1 ustawy *o usługach turystycznych* nazwy rodzajów i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich. Możliwość oznaczenia obiektu nazwą rodzajową przysługuje przedsiębiorcy, po uprzednim wypełnieniu określonych przepisami warunków. Nazwa „hotel” może więc być stosowana – stosownie do art. 43 ust. 1 ww. ustawy – wyłącznie w przypadku obiektów hotelarskich, w odniesieniu do których marszałek województwa, właściwy ze względu na miejsce położenia nieruchomości, wydał na mocy art. 38 ust. 1 ustawy *o usługach turystycznych* decyzję o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii obiektów hotelarskich.

Powodem wszczęcia postępowania zakończonego decyzją Kujawsko-Pomorskiego WIIH z dnia 5 lipca 2016 r. Nr BP-11/16, były stwierdzone nieprawidłowości polegające na używaniu przez stronę oznaczenia „Hotelik” na stronie internetowej www.hotelik.info oraz na szyldzie budynku, mogących wprowadzać w błąd co do rodzaju obiektu (poprzez używanie zwrotu „Hotelik” w nazwie) i wywoływać mylne wrażenie, że konsumenci korzystają z hotelu w rozumieniu ww. przepisów.

W toku prowadzonej kontroli Kujawsko-Pomorski WIIH stwierdził, że przedsiębiorca Andrzej Sikora prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Hotelik Sikora Andrzej w Chełmnie świadczy usługi hotelarskie w obiekcie przy ul. Podmurnej 3 w Chełmnie, który był oznaczony nazwą „Hotelik”. Przedsiębiorca również reklamował swoje usługi na stronie internetowej www.hotelik.info. Oznaczenie, o którym mowa powyżej może wprowadzać konsumenta w błąd co do rodzaju obiektu.

Strona złożyła odwołanie od decyzji, stwierdzając, że jej przedsiębiorstwo zostało prawidłowo zarejestrowane, dokonano też wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Organ rejestrujący – jak zaznacza strona – uznał, że nazwa „Hotelik” nie jest zabroniona jako nazwa, pod którą będzie prowadzona działalność gospodarcza. Strona zauważyła ponadto, iż ewentualnie dyskusyjne jest, czy nazwa przedsiębiorstwa powinna brzmieć „Hotelik” czy też „Hotelik Sikora Andrzej”. Przedsiębiorca uznał jednakże, że przepisy pozwalają na używanie nazwy skróconej. W ocenie strony postępowania zrealizowanie decyzji Kujawsko-Pomorskiego WIIH w kwestii usunięcia oznaczenia swojego przedsiębiorstwa narażałoby ją na odpowiedzialność z tytułu naruszenia przepisów ustawy *o sdg*. Dalej strona podkreśla, że Kujawsko-Pomorski WIIH działał na granicy prawa, pomimo że mógł zastosować zasadę przyjaznej interpretacji przepisów prawa.

Prezes UOKiK stwierdza, iż niekwestionowanym prawem strony jest prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług hotelarskich. Jednak kontrola przeprowadzona przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH wykazała nieprawidłowości polegające na prowadzeniu tej działalności w miejscu oznaczonym nazwą „Hotelik”, jak również korzystaniu ze strony internetowej zawierającej ww. nazwę. Nie ulega wątpliwości, że powyższe oznaczenie obiektu wprowadza konsumenta w błąd ponieważ przedsiębiorca nie prowadził hotelu, ale inny obiekt, w którym świadczył usługi hotelarskie.

Wprowadzenie w błąd oznacza, że wyobrażenia konsumentów powstałe na skutek odbioru wypowiedzi informacyjnych lub reklamowych odbiegają od rzeczywistego stanu. Ocenie, w tej sytuacji, podlega bowiem wyłącznie etap, na którym konsumenci nie mając kontaktu z przedsiębiorcą (nie korzystając jeszcze z jego usług) mają możliwość zapoznania się z rozpowszechnianą przez niego informacją (jak np. przez Internet, widząc obiekt opisany w reklamie przy obiekcie oznakowanym jako „Hotelik”), tj. na etapie, na którym reklama bądź informacja może wywoływać u odbiorców niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy przeświadczenie i wyobrażenie o nabywanej usłudze oraz czy zachodzi możliwość takiego jej oddziaływania na klientów, że wpływa ona na decyzje o tego rodzaju zakupie.

W ocenie Prezesa UOKiK konsument dokonując zakupu usługi w obiekcie „Hotelik”, tak jak w przedmiotowej sprawie, może mieć przeświadczenie, iż korzysta z obiektu będącego hotelem w rozumieniu przepisów ustawy *o usługach turystycznych*. Ponadto konsumenci, w tym zagraniczni, nie mają obowiązku znać szczegółowych przepisów prawnych i dla nich obiekt oznaczony nazwą „Hotelik” reklamujący się na stronach internetowych lub w jakiegokolwiek innej formie zawierającej ww. nazwę, może być hotelem i spełnia w związku z tym określone standardy. Niewątpliwie odbiorcami usług świadczonych przez przedsiębiorców są konsumenci, którzy poszukują miejsc noclegowych i wyżywienia o określonym standardzie. Wyborów dokonują najczęściej okazjonalnie, przy wyjazdach prywatnych lub grupowych. Wielu konsumentów ma określone doświadczenie w zakresie korzystania z usług turystycznych i hotelarskich i posiada wiedzę na temat tego, że obiekty skategoryzowane np. do grupy hoteli muszą spełniać określone wysokie standardy i takiego też standardu będą oczekiwać. Nie mają przy tym obowiązku sprawdzać czy oferta, jaką dysponuje dany przedsiębiorca odpowiada wszystkim wymaganiom stawianym danemu typowi obiektu. Dokonując zatem wyboru oferty konsumenci kierują się również nazwą obiektu.

Wprowadzenie w błąd, polega więc na pewnym zniekształceniu procesu decyzyjnego konsumenta poprzez wytworzenie w jego umyśle mylnego przekonania co do transakcji, którą chce zawrzeć, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie przy oznaczaniu obiektu jako „Hotelik” bez spełniania przez ten obiekt wymogów określonych w przepisach. Konsument, który będzie chciał skorzystać z obiektu oznaczonego napisem „Hotelik” będzie przeświadczony, że spełnia on wymagania dla tego typu obiektów (hotelu) co w istocie nie miało miejsca.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po analizie akt sprawy, podziela stanowisko Kujawsko-Pomorskiego WIIH, że oznakowanie znajdujące się na obiekcie mieszczącym się przy ul. Podmurnej 3 w Chełmnie, w którym są prowadzone usługi hotelarskie, jak również informacja zawarta na stronie internetowej www.hotelik.info może wprowadzać konsumentów w błąd, co do rodzaju obiektu. Jednak w opinii Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji wydał decyzję z naruszeniem przepisów *Kpa* pozbawiając rozstrzygnięcie uzasadnienia faktycznego, jak i prawnego. Stąd też organ drugiej instancji uchylił skarżoną decyzję w całości i podjął rozstrzygnięcie merytoryczne w przedmiotowej sprawie.

Prezes UOKiK przyjął w tym zakresie stanowisko zaprezentowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 kwietnia 2005 r. (II SA/ Wa 2356/04), zgodnie z którym uzasadnienie decyzji nie polega na przepisaniu treści stosowanego w danej sprawie przepisu, prawa materialnego, czy procesowego, ale na wyjaśnieniu, w powiązaniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, dlaczego dany przepis zastosowano, które fakty organ uznał za udowodnione, na jakich dowodach się oparł oraz podania przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Kwestia ta została całkowicie pominięta w skarżonej decyzji organu pierwszej instancji. Natomiast uchybienie tym zasadom – zgodnie z cytowanym orzeczeniem – stanowi wadę takiej decyzji, albowiem brak przestrzegania tego rygoru w uzasadnieniach uniemożliwia dokonanie przez sąd administracyjny oceny słuszności zaskarżonej decyzji, narusza także zaufanie obywatela do organów administracji i nie służy rozszerzaniu znajomości prawa.

Tym samym na organie drugiej instancji spoczywa obowiązek ponownego rozpatrzenia całej sprawy, zaś obowiązek uzasadnienia całości rozstrzygnięcia wynika z treści art. 140 *Kpa*. Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega także na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszoinstancyjny w drodze m.in. uchylecia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy (patrz: art. 138 § 1 pkt 2 *Kpa*). W omawianym przypadku nie jest konieczne zebranie nowych dowodów, gdyż stan faktyczny jest znany i niekwestionowany przez stronę, tym samym Prezes UOKiK postanowił, stosownie do art. 138 § 1 pkt 2 *Kpa*, uchylić skarżoną decyzję w całości i w tym zakresie orzec co do istoty. Podkreślić ponadto należy w oparciu o wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 14 września 2011 r. (II SA/ Gd 495/11), iż uzasadnienie prawne decyzji nie może polegać tylko na powołaniu, przez organ wydający ową decyzję, artykułu czy paragrafu przepisu prawa lecz powinno zawierać umotywowaną ocenę stanu faktycznego w świetle

obowiązującego prawa, oraz wskazać jaki zachodzi związek między tą oceną, a treścią rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym Prezes UOKiK wskazuje na fakt, iż kwestia zarejestrowania nazwy przedsiębiorstwa przez Centralną Ewidencję Działalności Gospodarczej jako „Hotelik” nie oznacza, iż jest to nazwa prawidłowa na gruncie przepisów ustawy o *usługach turystycznych*. Zgodnie bowiem z art. 43² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeks cywilny* (Dz. U z. 2016 r. poz. 380 z późn. zm.) (zwana dalej: „Kc”) przedsiębiorca działa pod firmą. Dalej, zgodnie z art. 43⁴ Kc, firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych. Tym samym Prezes UOKiK zgadza się ze stroną, iż może ona stosować – co do zasady – dowolną nazwę prowadzonej przez siebie działalności. Należy jednakże mieć na uwadze art. 43³ § 2 Kc, który stanowi, iż firma nie może wprowadzać w błąd, w szczególności co do osoby przedsiębiorcy, czy przedmiotu jego działalności. Mając na uwadze, powyższy przepis, w spornej sytuacji strona oznaczając budynek na zewnątrz firmą wprowadziła potencjalnych konsumentów w błąd co do przedmiotu prowadzonej działalności. Strona bowiem nie prowadziła hoteliku (hotelu), spełniającego wymagania dla niego określone w ustawie o *usługach turystycznych*, a jedynie dla pozostałych obiektów w rozumieniu art. 35 ust. 2 ustawy o *usługach turystycznych*.

Odnosząc się do argumentów strony Prezes UOKiK zauważa przede wszystkim, iż obecnie obowiązujące przepisy ustawy o *sdg* nie nakładają na przedsiębiorcę obowiązku oznaczania przedsiębiorstwa jego nazwą na zewnątrz budynku.

Warto wskazać w tym miejscu, iż obowiązek oznaczania lokalu na zewnątrz wynikał z art. 11 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. *Prawo działalności gospodarczej* (Dz. U. Nr 101 poz. 1178 z późn. zm.), który stanowił, iż zakład główny, oddział oraz inne stałe miejsce wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej powinny być oznaczone na zewnątrz. Przepis ten został uchylony 21 sierpnia 2004 r. po wejściu w życie ustawy o *sdg*. Obecnie nie ma już przepisu, który nakazywałby oznaczać na zewnątrz „stałe miejsce wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej”. Tym samym argument strony, iż zrealizowanie zarządzenia Kujawsko-Pomorskiego WIIH polegającego na usunięciu oznaczenia „Hotelik” na fasadzie budynku naraziłoby ją na odpowiedzialność z tytułu naruszenia ww. przepisów nie zasługuje na uwzględnienie.

Dalej strona twierdzi, iż Kujawsko-Pomorski WIIH działa „na granicy” prawa. Z poglądem tym nie może zgodzić się organ drugiej instancji. Jeżeli bowiem obiekt, w którym przedsiębiorca zamierza prowadzić usługi hotelarskie, poprzez swoje oznaczenie może wprowadzać konsumentów w błąd co do rodzaju obiektu powyższe zgodnie z art. 60¹ § 4 pkt 2a *Kw* jest wykroczeniem i podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny, to w efekcie przedsiębiorca, który podejmie się prowadzenia działalności w takim obiekcie ponosi wszelkie konsekwencje prawne wynikające z niewłaściwego oznakowania. W interesie przedsiębiorcy jest prowadzenie działalności zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i nie zasługuje na uwzględnienie ww. twierdzenia strony. Stanowisko organu pierwszej instancji, popierane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zostało potwierdzone również w stanowisku Ministerstwa Sportu i Turystyki z dnia 2 stycznia 2012 r. (MSiT-DT-

11/021/1/2012/1), w którym to stwierdzono, iż takie nazwy jak „hotelik”, „HOTELik”, „motelik”, „MOTELik”, „hotelux”, jak również inne przekształcenia ww. nazw, takie jak „OTEL”, „Wotel”, „usługi HOTELarskie” itp. spełniają znamiona wykroczenia określonego w art. 60¹ § 4 pkt 2a *Kodeksu wykroczeń* i powinny podlegać odpowiednim sankcjom wynikającym z tego przepisu. Tego rodzaju praktyki mogą bowiem wprowadzać klientów błąd co do rodzaju obiektu hotelarskiego – zaznaczono w ww. opinii. Zarówno organ pierwszej, jak i drugiej instancji nie kwestionował prawa strony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia różnego rodzaju usług hotelarskich. Strona dopełniła bowiem, wymaganych formalności. Prezes UOKiK stwierdza, że przedsiębiorcy mają prawo prowadzić działalność polegającą m.in. na wynajmie pokoi w formie innej niż wymienione w art. 36 *o usługach turystycznych*, tj. w oparciu art. 35 ust. 2 ustawy. Jednakże nie oznacza to, że w związku z faktem, iż strona nie starała się o zarezerwowanie zgodne z art. 36 ww. ustawy może swobodnie dokonywać wyboru nazwy swojego obiektu. Dowolność w wyborze nazwy występuje bowiem pod pewnymi, prawnie określonymi, warunkami. Co oczywiste przedsiębiorca nie może stosować nazw prawnie chronionych, jak również nie może wprowadzać konsumentów w błąd. Należy zauważyć, że przepis art. 60¹ § 4 pkt 2a *Kw* ma charakter ogólny – przy czym warunkiem odpowiedzialności stosowanej na jego podstawie jest świadczenie usług hotelarskich – czego strona nie kwestionuje – w taki sposób, że są one oznaczane tak, że mogą wprowadzać klientów w błąd co do rodzaju lub kategorii obiektu hotelarskiego. Nie ulega wątpliwości, że oznaczenie obiektu hotelarskiego jako „Hotelik” może wywołać u konsumenta wątpliwości co do kategorii obiektu. Należy zauważyć, że niezależnie od definicji legalnej, zgodnie z definicją językową słowa „hotel” (Słownik Języka Polskiego Wydawnictwa Naukowego PWN Warszawa, 2006 r.) jest to budynek mieszkalny przeznaczony do czasowego pobytu osób zatrzymujących się w danej miejscowości, zaś „hotelik” to mały hotel, a więc obiekt, który na gruncie prawa dysponuje określoną definicją podlegającą ochronie prawnej. W ocenie Prezesa UOKiK konsument dokonując zakupu usługi w obiekcie oznaczonym jako „Hotelik” może mieć przeświadczenie, iż korzysta z obiektu będącego hotelem i spełniającego wszystkie wymagania przepisów ustawy *o usługach turystycznych*, zaś nazwa „hotelik” stosowana jest dla np. jej uatrakcyjnienia, podkreślenia, iż obiekt ten jest bardziej „przytulny”, dostosowany do obsługi dzieci, czy też po prostu mniejszy, ale jednak pozostaje hotelem w rozumieniu ww. ustawy.

Konsumenci, w tym zagraniczni, nie mają obowiązku znać szczegółowych przepisów prawnych, czy też niuansów językowych i dla nich obiekt posiadający w nazwie słowo „hotel”, w jakiegokolwiek formie gramatycznej, jest hotelem i spełnia w związku z tym określone standardy. Nie można przerzucać na konsumentów odpowiedzialności, żeby to oni podczas oceny oferty stwierdzali, że np. wielkości budynku nie pozwala na to, żeby obiekt był „pełnowartościowym” hotelem i w związku z tym przedsiębiorca stosuje nazwę zdrobniałą. Niewątpliwie odbiorcami usług świadczonych przez przedsiębiorców są konsumenci, którzy poszukują miejsc noclegowych i wyżywienia o określonym standardzie. Wyborów dokonują najczęściej okazjonalnie przy różnego rodzaju wyjazdach prywatnych, służbowych, indywidualnych czy grupowych. Wielu konsumentów ma jednak pewne doświadczenie w zakresie korzystania z usług turystycznych i hotelarskich i posiada wiedzę na temat tego, że

obiekty skategoryzowane np. do grupy hoteli muszą spełniać określone wysokie standardy i takiego też standardu będą oczekiwać. Nie mają przy tym obowiązku sprawdzać czy oferta, jaką dysponuje dany przedsiębiorca odpowiada wszystkim wymaganiom stawianym danemu typowi obiektu. Dokonując zatem wyboru oferty konsumenci kierują się również nazwą obiektu. Wprowadzenie w błąd, polega więc na pewnym zniekształceniu procesu decyzyjnego konsumenta poprzez wytworzenie w jego umyśle mylnego przekonania co do transakcji, w którą chce się zaangażować, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie przy oznaczaniu obiektu hotelarskiego jako „hotelik” bez spełniania przez ten obiekt wymogów określonych w przepisach.

Ww. teza została również poparta przez Naczelną Sąd Administracyjny, który w wyroku II GSK 2582/14 (*LEX nr 2065311*) wydanym na podstawie skargi złożonej przez Prezesa UOKiK stwierdził, iż „na gruncie ustawy o usługach turystycznych nie wszystkie obiekty w których prowadzi się usługi hotelarskie podlegają zaszeregowaniu. Takiemu zaszeregowaniu podlegają enumeratywnie wymienione w ustawie o usługach turystycznych (w art. 36 ustawy o usługach turystycznych) obiekty, których zaszeregowania do poszczególnych rodzajów, nadanie kategorii i prowadzenie ewidencji dokonuje marszałek województwa”. Sąd stwierdza dalej, że w stosunku do obiektów hotelarskich muszą być spełnione wymagania co do wielkości obiektu, jego wyposażenia oraz zakresu świadczonych usług, ustalone dla rodzaju i kategorii, do których obiekt został zaszeregowany (art. 35 ust. 1 ww. ustawy). W stosunku do pozostałych obiektów wymagania te są złagodzone, muszą one bowiem spełniać minimalne wymagania co do wyposażenia, o których mowa w art. 45 pkt 4 ww. ustawy. Obiekty hotelarskie, w tym co oczywiste również hotel, są zatem w ocenie sądu, obiektami o określonym, wynikającym z przepisów prawnych standardzie. W konsekwencji usługi świadczone w hotelu mają zagwarantowany poziom i jakość. Stosownie do treści art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych nazwy i rodzaje obiektów hotelarskich, o których mowa w art. 36 i art. 37, podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich w rozumieniu niniejszej ustawy. Jak podkreśla Naczelną Sąd Administracyjny z art. 43 ust. 1 ww. ustawy wynika przy tym norma zakazująca używania dla obiektów niespełniających wymagań, chronionych prawem nazw obiektów hotelarskich, w tym nazwy „hotel”. Nie ma przy tym znaczenia, czy nazwa ta jest pisana z dużej, czy małej litery, użyta w formie zdrobniałej, czy z określonymi prefiksami, zakazane jest użycie określonej nazwy obiektu hotelarskiego, mogącej wprowadzać w błąd, a więc w tym przypadku nazwy „hotelik”(…) Przyjąć więc należy, że używanie chronionej nazwy, niezgodnie z przepisami jest sankcjonowane nie tylko na gruncie ustawy – Kw (art. 60¹ § 4 pkt 2 i 2a, który wprost nawiązuje do użytych w ustawie o usługach turystycznych - rodzaju lub kategorii obiektów hotelarskich), lecz także na gruncie ustawy o usługach turystycznych umożliwia, w ramach posiadanych przez organy kompetencji, podjęcie działań, aby doprowadzić do wyeliminowania takiego postępowania.

Prezes UOKiK uznał, że w niniejszej sprawie Kujawsko-Pomorski WIIH prawidłowo stwierdził, iż oznakowanie znajdujące się na obiekcie oraz na stronie internetowej wprowadzało w błąd co do jego rodzaju. Jednak z uwagi na braki w uzasadnieniu faktycznym i prawnym

decyzji pierwszej instancji, organ drugiej instancji, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *Kpa*, w całości uchylił decyzję Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 5 lipca 2016 r., Nr BP-11/16. Prezes UOKiK w drodze niniejszego rozstrzygnięcia jednocześnie, ze względu na interes konsumentów i biorąc pod uwagę powyższe argumenty zobowiązuje ww. przedsiębiorcę do usunięcia:

1. stwierdzonych nieprawidłowości polegających na prowadzeniu działalności gospodarczej w budynku mieszczącym się przy ul. Podmurnej 3 w Chełmnie, który jest oznaczony w sposób mogący wprowadzać w błąd konsumenta co do rodzaju obiektu;
2. nazwy „Hotelik” mogącej wprowadzać w błąd konsumenta, co do rodzaju obiektu, w którym świadczone są usługi hotelarskie na stronie internetowej www.hotelik.info.

Zgodnie z art. 18 ustawy o *Inspekcji Handlowej* strona postępowania zobowiązana jest do niezwłocznego wykonania niniejszej decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Z up. P R E Z E S A
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, 53 § 1 oraz 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.